

[Kirkeministeren.]

Brug af disse Midler forsvarlig; og naar det er forsvarligt at give disse Tilskud, maa det da ogsaa være forsvarligt at modtage dem. Derfor finder jeg, at Pastor Dahl som Minister og Venstres tidligere Kirkeminister, Biskop Bruun-Rasmussen, der har været den fremragende dygtige Komiteformand, i lige Grad bør dele Æren og Anerkendelsen for, at en saa betydelig Del af disse Penge kom en ny Kirke i Aarhus til gode. Uden begges interesserede Medvirksomhed var det maaske ikke sket, og derfor vilde det ogsaa være ubilligt, om den ene af disse to Mænd skulde se sine Fortjenester i denne Sag stillet i Skygge af den anden.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne nævnte i Gaar, at Biskop Ostenfeld tog sin Afsked som Formand for en kirkelig Institution som Protest imod noget, der fandt Sted fra Kirkeministerens Side imod hans Ønske. Det nævnte den ærede Ordfører for at bruge det i sit Angreb paa den daværende Kirkeminister. Ja, men naar den ærede Ordfører nævner dette, at Biskop Ostenfeld gik ud af en Komite, fordi han ikke syntes, Kirkeministeren handlede rigtigt, saa forstaar jeg ikke, at han bliver forarget over, at jeg bagefter nævner, at en anden Biskop her i Landet, Venstres tidligere Kirkeminister Bruun-Rasmussen, bliver siddende i sin Komite og tager imod disse Penge uden at være forarget over, hvad Kirkeministeren gør. Hvorfor i Alverden har jeg ikke samme Ret til at nævne det sidste, som den ærede Ordfører har til at nævne det første? Og lad mig, for ikke at blive misforstaaet, sige, at der er ikke mig noget bekendt om, at Biskop Bruun-Rasmussen har misbilliget, at disse Penge blev anvendt, derom ved jeg intet. Jeg maa gaa ud fra, at naar han blev siddende som Komiteformand og tog imod det store Beløb, han modtog, saa var det, fordi han billigede den Anvendelse, ellers havde han vel ikke gjort anderledes end Biskop Ostenfeld; havde han misbilliget det, var han vel ogsaa gaaet. Jeg har ikke beskyldt Biskop Bruun-Rasmussen for noget, jeg har blot nævnt det Faktum, at han modtog de Penge, og gaar ud fra, at det betyder, at han billigede, at man handlede saaledes. Og det er af Værdi for mig, hvis jeg har Ret i den Betragtning, at Kirkeminister Dahls Administration paa dette Omraade er billiget af en saa fremstaaende Mand inden for Partiet Venstre — en Mand, som Partiet i sin Tid gjorde

til sin Kirkeminister — derved, at han modtog disse Penge.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter) havde den Mening, at Stiftsøvrighederne, Biskopper og Stiftamtmand Landet over, burde have modsat sig Brugen af Fællesfondens Midler, saaledes som Kirkeministeren, Pastor Dahl ønskede dem anvendt, hvilket de, siger den ærede Ordfører, kunde have gjort; det havde de Ret til at gøre, fordi de som Stiftsøvrigheder har Bestyrelsen af disse Midler under sig. Nu er jeg slet ikke sikker paa, at den ærede Ordfører har Ret i den Vurdering af Forholdene, at Stiftsøvrighederne er i Stand til at optræde suverænt paa dette Omraade. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at det ligger saadan, at den Myndighed, Stiftsøvrighederne har, har de kun med den Begrænsning, som Kirkeministeriet finder det rimeligt at drage. Naturligvis skal Ministeriet repekttere Loven, men jeg vil dog tro, at Kirkeministeren ved det, han har gjort, ikke er gaaet ud over den Myndighed, han har, og jeg vil tro, at det havde været meget uheldigt for de paagældende Stiftsøvrigheder, hvis de havde nægtet at indbetale de Beløb, der var Tale om.

Men for øvrigt, hvorfra ved den ærede Ordfører, at der er en eneste Stiftsøvrighed her i Landet, som rent sagligt set har været uenig med Ministeren i de Dispositioner, der fandt Sted? Hvis de allesammen, hver for sig, Landet over har været enige med Ministeren i, at dette havde han Ret til, og at det var en Administration, der laa inden for de Grænser, Lov og Anordning satte, saa var der jo ingen som helst Mulighed for dem til at komme ud i den Demonstration, som den ærede Ordfører talte om. Og hvorfra ved den ærede Ordfører, at de ikke alle sammen havde den Anskuelse? Jeg ved intet om, hvad de har ment eller ikke ment paa det Omraade her, og det gør den ærede Ordfører formodentlig heller ikke.

Den ærede Ordfører sagde i Begyndelsen af sin Tale, at der her i Landet gennem adskillige Aar havde været en Del Uro om de kirkelige Spørgsmaal, og at det skyldtes de Dispositioner, der fandt Sted under min Forgænger som Kirkeminister. Jeg vil mene, at denne Uro, som der ganske vist har været og i Virkeligheden stadig er — det vil sige inden for smaa begrænsede Kredse i dette Land —, udelukkende er der, fordi den er kunstigt fremkaldt, kunstigt næret og holdt i Live gennem disse Aar. Jeg vil mene, at der ikke paa et eneste Tidspunkt har været nogen virkelig Grund til, at